

Στην πραγματικότητα, ο σταθμός των υπεραστικών λεωφορείων που βρίσκεται στις παρυφές της μεγαλούπολης, ζωσμένος από εναέριους αυτοκινητόδρομους και αφηνιασμένα αυτοκίνητα που ρέουν στις καμπουριασμένες γέφυρες, είναι ένας πρόχειρα στημένος χώρος, οριοθετημένος από ψηλές σιδερένιες κολόνες που σηκώνουν και βαστάζουν τη ραχοκοκαλιά ενός τσίγκινου στέγαστρου. Στα σιδερένια οστά, βιδωμένοι προβολείς διάχυτου φωτός φωτίζουν μέρα νύχτα –μέχρι θανάτου– όσα διαδραματίζονται στις πολυσύχναστες αποβάθρες, όπου οι μυθικοί προορισμοί κρέμονται σε πολύχρωμες πινακίδες.

Είναι το θεατρικό σκηνικό για μια παράσταση που δίνεται καθημερινά, από νωρίς το πρωί ως αργά τη νύχτα, και διαφημίζεται με παχιά μαύρα γράμματα σε μια λευκή φωτισμένη πινακίδα, ακριβώς στη μέση της τεράστιας εισόδου. Η πινακίδα κρατιέται απ' το σιδερένιο σκελετό με δύο αλυσίδες που πάνω τους πρέπει να 'χει κολλήσει σκόνη και καυσαέρια χιλιάδων χρόνων, κι απ' τον τίτλο, «ΥΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ», μπορείς να

φантаσθείς ολόκληρη την παράσταση. Λίγο πριν τα θολά φώτα της νύχτας κουρασμένα παραδώσουν τα ηνία στον προαιώνιο προβολέα για να αναλάβει το χρυσό άρμα και τα κατάλευκα άλογα της ημέρας καλπάζουν ξέφρενα, οι επιβάτες καταφθάνουν, κουμπωμένοι μέχρι το λαιμό, με βαλίτσες και σακίδια, και επιβιβάζονται στα πράσινα λεωφορεία που ζεσταίνουν τις γέρικες μηχανές τους.

Ο οδηγός του λεωφορείου στην άκρη αμίλητος, κοιτάζει δεξιά κι αριστερά με γλαρωμένα μάτια και πίνει αχνιστό καφέ από ένα κύπελλο πλαστικό, νευρικός τινάζει τις στάχτες του τσιγάρου στα πόδια – δάνεια ή πιστωτικές κάρτες της κυράς του σίγουρα τον τελευταίο καιρό έχουν γίνει θηλιά στο λαιμό που σφίγγει συνεχώς, κι έχει μπροστά του ακόμα μια μέρα κοπιαστική πίσω απ’ το τιμόνι της θλίψης–, περιμένει τον τελευταίο αργοπορημένο επιβάτη –σαν την αφεντιά μου, δηλαδή–, φτύνει το τελευταίο φλέμα πίσσας και νικοτίνης στα μαυρισμένα τσιμέντα κι ανεβαίνει στο όχημα με αυτοπεποίθηση. Κι αφού βολευτεί στο κάθισμα, ξεκινά, ακριβώς όπως επιτάσσει ο ρόλος του.

Έλα τώρα, όλοι μας κάποτε βρεθήκαμε σ’ ένα σταθμό λεωφορείων, είναι πανεύκολο να φανταστούμε τη συνέχεια του δράματος: αγέλες οχημάτων διασχίζουν το σταθμό κυλώντας στην πισσαρισμένη λωρίδα που κόβει το χώρο στη μέση· συμμαορίες σκύλων περνούν μπροστά από τα λιανομάγαζα που βρίσκονται περιμετρικά – τσίχλες, μπισκότα, εφημερίδες, περιοδικά, τσιγάρα, μπύρες...· πλήθος ανθρώπων συνωστίζονται στις αποβάθρες ροκανίζοντας·

από ψηλά τα περιστέρια γαντζωμένα στα σιδερένια κλαδιά, παραφυλάνε για ψίχουλα. Μπροστά απ' τα ταμεία των ταξιδιωτικών γραφείων, επίδοξοι επιβάτες έρχονται κατα πρόσωπο με τους υπαλλήλους, πίσω απ' το γυάλινο παραπέτασμα που πέφτει ανάμεσά τους, αναμμένες λάμπες φθορισμού πάνω απ' τα κεφάλια τους – οι διάλογοι, οι ατάκες, τα χάχανα, όλα όσα μαρτυρούν μια σωστή διαδικασία για την ομαλή λειτουργία ενός «υπεραστικού σταθμού» που, μεταξύ μας, δεν στέφεται και πάντοτε με την απόλυτη επιτυχία: οι πρωταγωνιστές ηθοποιοί μπερδεύουν τους ρόλους, μασάνε τα λόγια τους και φαίνονται εντελώς αδιάβαστοι· οι κομπάρσοι, ανίδεοι, περιφέρονται σαν ζαλισμένα κοτόπουλα μέσα σ' ένα στενό πτηνοτροφείο, φτιαγμένο από μαστόρους βαριεστημένους, ατζαμήδες...

Μη μου πεις! Κι όλα αυτά τα υπολείμματα από συσκευασίες αναλώσιμων που τώρα σκουπίζονται στη μεγάλη αποβάθρα από τα συνεργεία καθαρισμού του θεάτρου – ε, συγγνώμη, του σταθμού εννοώ, για σταθμό λεωφορείων κυρίως μιλάω, που όμως, μετά τη λήξη της ημερήσιας λειτουργίας μεταλλάσσεται μες στην άκρατη χοάνη του Χρόνου· το σκηνικό από σίδηρο και γυαλί παραμένει ολόιδιο, η χρήση αλλάζει, και από ένα θορυβώδες θεατρικό μεταμορφώνεται σε σιωπηλό νυχτερινό γύρισμα μιας ταινίας, στην οποία οι κομπάρσοι υποδύονται τους εργάτες καθαρισμού, με στρατιωτικές φόρμες παραλλαγής για κοστουμιά, και κρατώντας σκούπες και οικοδομικά φτυάρια μαζεύουν στις τέσσερις μεριές βουνά από σω-

ρούς σκουπιδιών ενός κόσμου ήδη φευγάτου, ενώ άστεγες ψυχές απλώνουν χαρτόνια σε βολικές ήσυχες γωνίες – τι άλλο να θέλει ένας άστεγος κουρελής μέσα στη νύχτα εκτός απ' το να βγάλει τη νύχτα «καθαρή» και ανενόχλητος να κατεβάσει το μπουκάλι με το παλιόκρασό του, νοσταλγώντας; Και ο άστεγος σκυλάκος που έχει καταλύσει απέναντι, αυτό δείχνει ότι επιθυμεί: μια ήσυχη γωνιά για τη νύχτα: μόνο που κι αυτός ο καημένος χρειάζεται ένα χαρτόνι καθαρό, να μην ακουμπήσει κατάχαμα, καθώς το σκοτάδι καταπίνει την τιμεντένια πεδιάδα που καπνίζει καμένο πετρέλαιο και με τραχύτητα κυκλώνει τον ανυπεράσπιστο σταθμό που αντιστέκεται, με μοναδικά όπλα τα άσβηστα φώτα του τσίγκινου στέγαστρου.

Άλλα φώτα δεν υπάρχουν, οι μυθικές πόλεις της Ιστορίας μας αναπαύονται σε σκοτεινές πινακίδες, σε άδεια γραφεία και κλειστά εκδοτήρια, τα μικρομάγαζα με κατεβασμένα ρολά, και μονάχα ένα φοβισμένο φως ξεμυτάει απ' τις σκονισμένες τζαμαρίες του μοναδικού καφενείου που αργυρνά και κάτω απ' τα μελαγχολικά του φώτα συγκεντρώνει αμίλητους ανθρώπους και έντομα, που πρέπει κάπου να περάσουν τη δική τους νύχτα – η αυγή ακόμα αργεί.

Τα ρολόγια που κρέμονται στρογγυλά πάνω απ' τις έρημες αποβάθρες δείχνουν μεσάνυχτα περασμένα, η αλήθεια όμως είναι ότι συνήθως χάνουν αρκετά λεπτά της ώρας στη διάρκεια της ημέρας, κι απ' την ασυνεννοησία τα δρομολόγια μπερδεύονται και η αναχώρηση γίνεται μια γκαστρωμένη αναμονή, ένας μικρός βασανισμός που επιβάλλεται να υποστείς ως θυσία για την ταξιδιωτική εκπλήρωση της φανταστικής ζωής, αλλά, διάολε, αυτό

τώρα δεν είχε καμία σημασία, ο σταθμός, ένα μεταλλένιο θηρίο με γυάλινα σπλάχνα που όλη μέρα τρίζουν απ' τα μουγκρητά της τρέλας, εξαντλημένο και βρόμικο, ετοιμάζεται νυσταλέα να βυθιστεί στα ονειρικά κύματα μιας υπερπόντιας νύχτας.

